

Alex Găvan – autoportretul de vîrf, cu Everestul în planul doi. „Știi că ai ajuns cu adevărat pe vîrf în momentul în care vezi Everestul de cealaltă parte.” Cho Oyu are un platou somital imens și orice alt punct al lui nu este considerat vîrf adevărat.

MINUS OXIGEN, PLUS CURAJ!

ALEX GĂVAN ȘI SERGIU MATEI AU PORNIT ÎMPREUNĂ ÎNTR-O EXPEDIȚIE 100% ROMÂNEASCĂ SPRE UN VÎRF DE 8.201 M (CHO OYU), FĂRĂ MĂȘTI DE OXIGEN ȘI FĂRĂ ȘERPAȘI. ALEX A REUȘIT, ÎN CONDIȚII EXTREM DE DIFICILE, SĂ AJUNGĂ PE CEL MAI ÎNALT PUNCT. SERGIU A AVUT PROBLEME FOARTE SERIOASE DE SĂNĂTATE. CITEȘTE POVESTEA LOR.

DE COSTIN CAVAȘI
FOTO: ALEX GĂVAN, www.cloudclimbing.ro

Expediție românească, în doi, pleacă spre un optmiar, mai precis, spre Cho Oyu, 8.201 m, al 6-lea vîrf de pe planetă... În cifre, sec, aceste lucruri sună neutru, fără o dimensiune palpabilă. Să ne gîndim însă altfel. Aproape toți aceia dintre voi care citesc aceste rînduri ați urcat cel puțin o dată la cota 1.400 cu telecabina. Acolo e mereu un pic mai răcoare, vremea e schimbătoare și vîntul e destul de tăios, chiar și în cele mai frumoase zile de august. Mai ales seara. Apoi, ați privit panorama de pe una dintre terase și casele au părut foarte mici, iar dacă v-ați apropiat suficient de mult de marginea hăului, trebuie să vă fi încercat un ușor sentiment de vertij.

Cho Oyu are 8.201 m! E mereu acoperit de zăpadă. Vîntul bate adesea cu peste 150 km/h. Avalanșele sînt tot atît de dese ca urcările telecabinei la cota 1.400. OXIGENUL din aer e atît de rarefiat, încît începi să mori, încet, dar sigur. Nu e o glumă. Științific vorbind, începînd cu 7.500 m corpul uman nu se mai poate obișnui cu atît de puțin O₂ (la 1/3 din concentrația normală). Nu te mai poți aclimatiza. Dureri de stomac, vărsături, edem cerebral, edem pulmonar, halucinații și stare de somnolență. Uneori, sub -45°C. 637 de alpiști decedați (toți în încercarea de a atinge unul dintre cele 14 vîrfuri de peste 8.000 de m), adică o rată a mortalității de 13,16%. Mai mult de 1 din 10!

Alex Găvan și Sergiu Matei știau aceste lucruri și chiar citeva în plus. Alex era să moară într-o ascensiune pe Mont Blanc în urmă cu un an, iar Sergiu avea să treacă la un pas de moarte chiar în această expediție în doi pe Cho Oyu, urcînd, atenție, fără ajutorul măștilor de oxigen – o practică destul de rară printre alpiștii cu zeci de mii de metri de ascensiune la activ. Întrebarea pe care am vrut să le-o pun amîndurora era „Și totuși DE CE?”. De ce să riști atît? Acest lucru mi-a stat în minte pînă am intrat în apartamentul lui Alex Găvan. Aproape totul avea legătură, direct sau indirect, cu muntele, cu înălțimile, chiar și faptul că locuința sa se afla la ultimul etaj al unui bloc turn.

Cho Oyu, Zeița de Turcoaz, văzut din tabăra de bază avansată (5.700 m), în ziua în care s-a plecat spre asaltul final.

Tabăra 3 – 7.500 m. Limita aproximativă pînă la care alpiștii se pot aclimatiza. Cei mai mulți dintre ei dorm cu masca de oxigen pe față.

Vîrful Cho Oyu – 8.201 m. Pe 2 octombrie, Alex Găvan a atins vîrful la asfințit, singur, fără a folosi oxigen suplimentar sau șerpași, după o ascensiune continuă de 15 ore în „zona morții”.

O bandă de roci calcaroase străbate Himalaya la aproximativ 7.800 m.

Tabăra 2 – 7.200 m. Locul de unde Alex a făcut ascensiunea finală, alegînd să „sară” stabilirea a încă unei tabere la 7.500 m pentru a petrece cît mai puțin timp în aerul rarefiat.

Căderea de gheață de la circa 6.800 m – locul în care Sergiu a fost forțat să se retragă, dezvoltînd un edem pulmonar.

Tabăra 1 – aprox. 6.400 m, pe care o atinși după 4-10 ore de ascensiune, în funcție de nivelul de aclimatizare.

Apoi, fotografiile de dimensiunile unei ferestre, bibliotecă plină de la primul la ultimul raft de cărți și materiale legate de ascensiuni. În cameră, pioleți, șuruburi de gheață, sac de dormit, pufoaică... un laptop plin pînă la refuz cu fotografii de pe versanți înzăpeziți. Răspunsul la întrebarea nerostită era evident: PASTUNE!

Alex Găvan are 24 de ani și este cel mai tînr român ajuns pe vîrfurile unui optmiar.

„Sînt fericit că am putut să ajung prin forțe proprii să văd Everestul de pe vîrfurile Cho Oyu – locul care marchează atingerea vîrfului nu e ușor de găsit. Gîndește-te că ajungi după 15 ore de ascensiune, prin frig, pe un platou cu o rază de cîteva sute de metri și o suprafață mult mai mică de unde poți vedea Everestul. Acolo este punctul de maximă înălțime – 8.201 m.”

Vorbește atît de repede, cu atîta pasiune, încît mă întreb dacă reportofonul va reuși să țină pasul cu el.

„Vîntul bate foarte puternic pe platoul somital, iar frigul este aproape insuportabil pentru orice expunere directă. Mi-am scos mănușile preț de cîteva secunde pentru a face instantanee de vîrf și un scurt filmuleț și m-am ales pe loc cu cîteva degerături superficiale.”

Mi-am dat seama cît de fragil este totul pe munte, cît de mult contează fiecare amănunt, cum planurile întocmite cu precizie matematică se pot nărui la fiecare minut. Mi-a spus care au fost planurile lor, ale lui Alex și Sergiu (cu care aveam să vorbesc cîteva ore mai tîrziu) și cum totul s-a schimbat de cîteva ori în mod radical.

„Ne propuseserăm să ajungem la 5.700 m, în tabăra de bază avansată, locul de unde începem toată expediția spre Cho Oyu. Acolo să începem

grafii: Sergiu Matei, omul cu care plănuiam mai bine de un întregă expediție pe Cho Oyu, se apropia de un moment critic, pe drumul dintre tabăra 1 și locul încă neatins al T2.

„Ne aflam la aproximativ 6.800 m cînd l-am ajuns din urmă pe Sergiu. Mi s-a părut că nu se simte bine. L-am întrebat dacă e OK și mi-a răspuns că da. Apoi, la cîteva minute, mi-a zis pe un ton foarte straniu: «Alex, eu mă întorc. Mi-a ajuns! La naiba cu muntele ăsta!» A fost sec, răspicat și a pornit-o pe drumul de întoarcere. Mă mai așteptau 400 m diferență de nivel pînă la stabilirea taberei 2. Și pentru că Sergiu a fost sigur pe el, n-am bănuțit nimic legat de sănătatea lui. Unii oameni pur și simplu au momente cînd psihic

nu pot merge mai departe. Eu însumi am abandonat acum cîteva ani cam pe la aceeași înălțime într-o altă expediție și cred că a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o în viața mea. Am continuat ascensiunea spre 7.200 și am montat cortul. Am înnoptat acolo.”

Situația lui Sergiu Matei fusese la limita dintre a fi sau a nu fi. Alex a aflat și el la întoarcerea în tabăra de bază avansată (5.700 m), urmîndu-și cu rigurozitate planul de aclima-

4-6 membri. Alex... singur!

„Brusc, vremea s-a îmbunătățit și șansa pe care o așteptam s-a ivit. Am hotărît să plec din tabăra de bază avansată, să dorm în 1, apoi să ajung în 2, unde, după odihnă, să încep ascensiunea finală, undeva în jurul orei 1.30 noaptea, pentru că zăpada de pe versanți este «la rece», stabilă.”

Alex voia oricum să stea în aerul rarefiat cît mai puțin timp posibil. Ziua vîrfului a început direct din T2.

„Îi vedeam deja pe ceilalți alpiști, de fapt luminițele lanternelor de pe cap, pornind ascensiunea din baza 3. Cînd am atins 7.500 m, lumina răsăritului începu să alunece peste curbura Pămîntului – o priveliște incredibilă. Cînd am ajuns

pe vîrfurile platoului am decis că trebuie să devin mai ușor. Așa că mi-am asigurat cu un piolet micul rucsac, în care am lăsat restul de mîncare pe care îl mai aveam, apa și lanterna frontală, păs-trînd doar HP-ul digital pentru pozele de vîrf.”

Cît de mult curaj îți trebuie – sau poate e nebulie –, încît în condiții absolut extreme, după multe ore de ascensiune la limita rezistenței, să renunți la apă și la mîncare, doar pentru a fi mai ușor.

„Atunci cînd crezi că ai ajuns pe vîrf, mai ai de fapt în jur de 3 ore de ascensiune pînă la «vîrf adevărat». În condiții proaste meteo, acesta e aproape imposibil de găsit. Din cauza oboselii acute și a lipsei de oxigen, am adormit de 2 ori pe zăpada înghețată din «Zona morții». Mai aproape de cer în două rînduri.”

Din cauza lipsei de oxigen, starea de oboseală e aproape de necontrolat, pe măsură »

„Vizavi de risc, cel mai important lucru e să accepți că există. Negarea lui este inconștiență pură și invită la dezastru.”

procesul de aclimatizare. Apoi, să stabilim tabere de versant, mai întîi la 6.400 (tabăra 1), apoi la 7.200 m (T2) și o a treia la cam 7.500 m (T3), locul de unde ar fi trebuit să începă ziua vîrfului. Lucrurile n-aveau însă să meargă așa. Vremea s-a schimbat brusc și a nins continuu 6 zile.”

În fiecare an, misiunile montane se pot desfășura într-o fereastră de cîteva zeci de zile – mai puțin de 45. În rest, vremea este atît de dură încît o ascensiune ar friza sinuciderea. „Șerpașii ne spuneau că nu mai pomeniseră asemenea condiții meteorologice de peste 10 ani în această perioadă a anului, dar nici o clipă nu m-am gîndit că voi pleca fără să încerc măcar.”

A intervenit apoi o altă problemă serioasă, despre care am aflat urmărind pas cu pas site-ul lui Alex, cloudclimbing.ro, pe care băieții postau zilnic sau măcar la 48 de ore texte despre desfășurarea expediției, plus cîteva foto-

zare. Cert este că trebuia să ia o decizie extrem de dificilă: continuarea misiunii de unul singur sau întoarcerea acasă. Alex a decis că va încerca singur. Vremea nu se ameliora...

„Eram hotărît să aștept pînă în ultima zi a perioadei plătite, zi care coincidea și cu încheierea perioadei de grație.”

Oriecă expediție trebuie să plătească cca 4.500 \$ pentru a-și amplasa cortul în tabăra de bază avansată de la 5.700 m. În banii aceștia te mai alegi cu mîncare gătită în cortul bucătăriei, apă potabilă, vize, sprijin logistic, iaci pentru cărăutul echipamentului. Orice speculație legată de pronunțarea cuvîntului „confort” este exclusă. Sînt cîteva zeci de corturi, îngrămădite la o altitudine extrem de mare (pentru comparație, Mount Elbrus, vîrfurile europene cel mai înalt, are 5.642 m), toate aparținînd alpiștilor din întreaga lume, veniți în expediții de minimum

Alex Găvan în regiunea căderii de gheață de la 6.800 m.

Pe optmiari, alpinistii ajung să urce la altitudini ce ating înălțimea de croazieră a skyjet-urilor. 95% dintre cei care au urcat vârful sezonul acesta au folosit oxigen suplimentar și șerpași.

ce timpul de expunere crește. Somnul în aceste situații poate însemna sfârșitul.

„Trecuseră 15 ore de când intrasem în Dead Zone. Deodată mi-am dat seama că în doar câțiva zeci de metri voi fi în vîrf. Au fost cei mai grei și mai fericiți metri din viața mea. Ca prin vis, am văzut Everestul de partea cealaltă și am știut că nu aveam cum să urc mai sus de atît. Cel puțin nu atunci. REUȘISEM! Era ora 5.30 p.m.“

Alex Găvan a coborît după ce a făcut cîteva poze de vîrf și un filmuleț. A coborît încă 5 ore, printre altele fiind pe punctul de a nu-și mai găsi rucsacul cu alimentele esențiale. Era extenuat, dar împins de la spate de o forță pe care doar energia emanată de priveliștea lui Cho Oyu i-o putea da. Acum, la cîteva săptămîni, l-am întrebat care e următorul său proiect. A recunoscut că e vorba de un alt vîrf de peste 8.000 m, dar nu vrea (poate din superstiție și modestie) să-mi spună încă nimic precis. Nu pînă cînd totul va fi pregătît. Inclusiv el.

Am reușit apoi să vorbesc cu Sergiu. Are 28 de ani, e cameraman la ProTV și autor de documentare. Ideea cu care plecase în această expediție era să realizeze un material filmat, privit dintr-un unghi propriu, extrem de subiectiv, să încerce procedee tehnice de filmare care încă nu se făcuseră pe munte la o asemenea înălțime (minicamere montate pe boots sau pe piolet care să surprindă imagini în mișcare din unghiuri total neobișnuite). Materialul filmat de el în timpul expediției, în care tibetani erau împușcați de poliția de frontieră chineză, a ajuns pe toate canale lumii la întoarcerea în țară: CNN, BBC, Euronews etc. În interviul de dinaintea plecării îmi spusese însă ceva care stabilise de la bun început ordinea priorităților lui:

„În primul rînd, contează Cosmina (soția lui).

Nici un munte nu valorea-ză pentru mine cît contează ea. Apoi, mai întîi de toate sînt cameraman. Și abia apoi alpinist!”

Ce nu a mers bine însă? „Am pornit din tabăra 1 (6.400 m) spre punctul în care urma să stabilem cortul în tabăra 2 (7.200 m). Pe munte fiecare are ritmul lui. Mă simțeam bine și am urcat mai repede decît Alex, rămas destul de mult în urmă. Am făcut o bucată de traseu în 1 h 20', deși în mod normal ea s-ar fi făcut în cam 2 h 1/2 - 3. L-am așteptat cam 45 de minute.“

Știu sigur, cunoscîndu-l deja destul de bine pe Sergiu, că în nici un caz nu era vorba de o competiție pe versant între el și Alex.

Atît doar că Sergiu își dorea să ajungă cît mai repede la înălțimi pe care încă nu le atinsese vreodată. Era exuberant și poate că acest lucru a contat mult în evoluția de mai tîrziu.

„Cînd am ajuns la baza peretelui Serac — o porțiune abruptă — am găsit un american care se încalcise în coarde. Am făcut o mișcare mai bruscă, încercînd să-l ajut și, brusc, zăpada s-a înverzit! Mi-am zis: o fi din cauza altitudinii. Și am continuat să urc. Auzeam pămîntul cum șuiera.“

Sergiu a continuat să urce, dar la fiecare pas simțurile erau din ce în ce mai date peste cap. Privirea era încețoșată, vedea în alt spectru de culori, respira greu, era obosit.

„La 6.800 m Alex m-a întrebat dacă sînt OK. Am reflectat scurt și am decis că trebuie să gîndesc în echipă, să nu fiu egoist. Am fi urmat să stabilem tabăra 2 la 7.200 m și dacă i-aș fi spus că mă simt ca naiba, l-aș fi obligat să dea tot programul peste cap, să vină cu mine.“

Sergiu realizase după simptomele din ce în ce mai acute că are edem pulmonar, lichid acumulat în plămîni. Singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să cobori cît mai repede la o altitudine inferioară, unde presiunea atmosferică și prielnică și aerul respirabil.

„Simțeam că mă așteaptă un drum lung și greu înapoi pînă în tabăra de bază avansată, la 5.700, și că fiecare clipă petrecută la o altitudine crescută îmi pune viața în pericol. I-am spus lui Alex că pur și simplu nu mai am chef de muntele ăsta și că mă întorc. Arătam încă bine și am fost suficient de relaxat încît să nu-l încarc cu o responsabilitate venită din prietenie și grijă.“

Mi-am dat seama că astfel de gesturi, lipsite de egoism, care, mai mult, îți reduc șansele, sînt posibile exact acolo unde condițiile sînt mai aproape de extrem. Sergiu a pornit și el

Sergiu Matei, în tabăra 1, înainte de stabilirea taberei 2 (7.200 m). El avea să se oprească la 6.800 m din cauza unui edem pulmonar.

tot singur, într-o altă cursă și în direcția opusă, pentru a-și salva viața.

„Ma simțeam din ce în ce mai rău. Tușeam groaznic. Am început să văd alpinisti jucînd biliard undeva în zăpadă. Halucinam. În momentele de luciditate nu mă gîndeam decît să ajung jos, în ABC. Din tabăra 1 mi-am luat sacul și puful, pentru că simțeam că s-ar putea să nu ajung. Respiram ca un iepuroi hăituit.“

Sergiu a coborît în 9 ore și jumătate o bucată de drum care s-ar fi făcut în 4. Și încă nu ajunsese în tabăra de baza avansată, la 5.700 m. Momentele de luciditate erau tot mai rare.

„Spre locul ghețarului am văzut foarte clar metroul din Piața Romană și apoi vocea conductorului spunînd «Urmează stația ABC cu peronul pe partea dreaptă». Cînd aproape ajunsese, l-am văzut pe Horia Benciu, știu că o să rideți, făcînd alergări cu genunchii la piept.“

Finalmente, doi șerpași l-au găsit pe Sergiu la cîteva sute de metri de ABC și i-au zis atît: You're coming with us (Vii cu noi). Și el i-a urmat mecanic pînă în tabără, unde doctorul unei alte echipe, danezul Pierre Maina, l-a diagnosticat cu edem pulmonar. Din cauza tușei violente, Sergiu era în pericol să-și fisureze coastele. Cînd cei de acolo au auzit că a coborît într-o asemenea situație critică o diferență de nivel de 1.300 m, l-au luat în brațe. Toți știau că a fost aproape miraculos ce reușise Sergiu Matei. A primit porecla Bokedari, care înseamnă „șap înțelept“.

Expediția a fost un succes, ambii reușind să facă ce și-au dorit cel mai mult. Alex a urcat primul optmiar (și e cel mai tînăr român care face asta), Sergiu are un material filmat pe care se bat televiziuni din toată lumea. Un lucru au amîndoi în comun: curajul.

„Oamenii sfinți” sînt o priveliște foarte stranie. Au un aer de jamaicani, doar că trăiesc la înălțimi de cam 1.500 m.

Men's Health

CEA MAI MARE REVISTĂ INTERNAȚIONALĂ PENTRU BĂRBAȚI

Răzvan Spiridon Redactor-Şef

Director Editorial Marius Weber
Redactor-Şef Executiv Dragoş Plăcintă
Senior Designer Cătălin Pantazi
Senior Editor Dana Negrilă
Senior Writer Felicia Abaza
Designer Alexandru Mihai
Styling Răzvan Sanda

Consultant special MH dr. Şerban Damian
Editori Costin Cavaşi, Ioana Chicet, Cristian Pavel
Colaboratori Alexandru Bar, Marius Bărăgan, Patricia Cihodaru, Sorin Cuş, Adriana Dima, Cristi Dumineciou, Ciprian Enea, Alex Gâlmeanu, Miron Ghiu, Radu Grozescu, Gabi Jugaru, Tudor Mihăiţă, Ovidiu Popescu, Alex de Reggio, Niels Schneckner, Bogdan Tomşa, Oana Zărnescu
Corectură Florin Sterian
Editori Foto Cristian Garcia, Lidia Nicolae
Redactor Foto Ana Cristina Banu

Brand Manager Adina Gheorghe tel.: 021-312.26.15
Advertising Sales Manager Violeta Alexandru
Director Publicitate Mirela Iordache tel.: 021-312.24.87
PR Manager Simona Tănase
Director Tehnic Sebastian Cochinescu
Director Producție Dragoş Zaharia
Serviciul Clienți și Abonamente
Raluca Marchitan tel.: 031.750.10.00;
www.burdadirect.ro;
e-mail: cititori@burda.ro;
e-mail: abonamente@burda.ro
Directori Distribuție Melania Săndulescu, Valentin Iordache
tel.: 021-224.57.05; 224.57.06; 224.57.39; 224.57.40;
tel./fax: 021-224.57.50;
e-mail: distrib@burda.ro
Director General Adjunct Sandi Apostoloiu
Director General Dr. Michael Schroeder
Adresa Str. Ion Câmpineanu, nr. 11, sector 1, Bucureşti; tel.: 021-312.20.12; 312.24.71
fax: 021-311.35.87
Tipar Infopress S.A., Odorheiu Secuiesc

MEN'S HEALTH INTERNATIONAL

Executive Vice-President and Chief Operating Officer Steve Kalin
Vice President/Editorial Joe Kita
Vice President, Business Development and Marketing Michelle Meyercord
Editorial Director Jason Brown
Senior Director/Finance Desmond Glass
Associate Marketing Director Lucio Grimaldi

Senior Production Manager Darleen Malkames
Senior Editor Laura Ongaro
Research Manager Nicole Burrell
Business Development Manager Kevin Labonge
Contracts Coordinator Jessica Nagle
Assistant Editor Veronika Ruff
Production Assistant Denise Weaver
Intern Lauren Murrow

GLOBAL EDITIONS/EDITORS-IN-CHIEF

 SUA
David Zincenko

 REPUBLICA CEHĂ
Miroslav Honsu

 MALAEZIA
Eric Chan

 SINGAPORE
Raymond Goh

 AUSTRALIA
Bruce Ritchie

 FILIPINE
Jercy Garcia

 MAREA BRITANIE
Morgan Rees

 SLOVENIA
Bojan Levic

 BRAZILIA
Airtion Seligman

 GERMANIA
Wolfgang Melcher

 OLANDA
Jan Peter Jansen

 AFRICA de SUD
Andy Ellis

 CHINA
Mitchel Lin

 GRECIA
Vasilis Vardakas

 POLONIA
Krzysztof Komar

 SPANIA
Alberto Saborido

 COREEA DE SUD
Junhyun Kim

 INDONESIA
Yudha Kartohadiprojdo

 PORTUGALIA
Paulo Sousa Costa

 THAILANDA
Kowit Phadunguangkij

 CROAȚIA
Kresimir Sego

 ITALIA
Emanuele Farneti

 RUSIA
Alexei Yablokov

 UCRAINA
Dmitri Pribytko

 SERBIA și MUNTENEGRU
Igor Rill

 UNGARIA
Buglya Gergely

AMERICA LATINĂ
Andre Felix-Diaz Rojo

 COSTA RICA

 ECUADOR

 HONDURAS

 PANAMA

 ARGENTINA

 CHILE

 CURACAO

 EL SALVADOR

 MEXIC

 PERU

 ARUBA

 COLUMBIA

 REPUBLICA DOMINICANĂ

 GUATEMALA

 NICARAGUA

 VENEZUELA

EXPERTII MH

Marius Bărăgan

În 1998, Marius se lansa ca freelancer în domeniu, pentru ca în 2000 să primească premiul pentru cel mai bun fotograf de teste pentru modele, iar un an mai târziu, să fie nominalizat drept cel mai bun fotograf de modă. Încercînd să sintetizăm palmaresul

lui Marius: a realizat sute (dacă nu mii) de teste pentru modele, din toate marile agenții de specialitate din România; a colaborat cu majoritatea revistelor de lifestyle (masculine & feminine) autohtone; a realizat numeroase campanii publicitare, cataloage și calendare. Crezul lui Marius: „Fotografia reprezintă pentru mine relația cu lumea – cu întrebările și răspunsurile ce semnifică în fapt «a trăii», cu adevărat, ca artist.”

Alex Găvan

La 24 de ani, Alex e cel mai tânăr alpinist român care a reușit ascensiunea unui vîrf de 8.000 m și face parte dintre cei cîțiva conaționali care au urcat un optmiar fără a folosi oxigen suplimentar. „La altitudine, în munții mari, succesul înseamnă să vii înapoi

viu. Vîrfurile e doar un bonus. Dacă nu înțelegi lucrul ăsta din timp, riști să nu ai o viață prea lungă ca alpinist. Să urci munții din exterior înseamnă de fapt să-i urci pe cei din interiorul tău, care sînt cu mult mai înalți și mai greu de urcat. Tot ce poți să speri e că fiecare ascensiune te ajută să «cuceresti» un vîrf în interiorul tău... să crezi că ai cucerit Cho Oyu ar fi o mare vanitate.” Site-ul lui Alex poate fi accesat la www.cloudclimbing.ro.

Miron Ghiu

În termeni clasici, locul doi la Olimpiada Internațională de Filozofie (1998) s-a tradus și în trecerea prin facultatea de profil, înghețată într-un etern an IV. Au urmat joburi în IT (PC Magazine, TVR), departamente de marketing și de PR (ProTV, Antena 1, SO-

VER) și semnarea colecției MUZZAK (Humanitas, 2003), constînd în scrierea a 4 monografii despre Beatles, Ozzy Osbourne, Marilyn Manson și Iris. Începînd cu 2003, e activ ca PR în industria muzicală (EMI, NME, SONYBMG), fapt care-i satisface pasiunea pentru muzică. În tot acest timp, activitatea jurnalistică a fost constantă, concretizată în publicarea diferitor articole în reviste variind de la Sunete la Playboy.

Hubert
Burda
Media

©Burda România

Reproducerea oricărui material scris sau ilustrativ din această publicație, utilizarea în cadrul serviciilor on-line sau internet, multiplicarea pe CD-ROM, DVD-ROM, exportul și difuzarea în străinătate sînt permise doar cu acordul scris al editorului.

ISSN 1841-1657 Men's Health (București)